

Hayırlı Ramazanlar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Nisan 2020

“Bir tek kendim olmaktan bıkmıştım.”

(Romain Gary)

Mağlup gelmiş kırık bir piyano tuşu olmak mı yoksa ısrarla ve istikrarla kâinat orkestrasına uyumlu bir nota olmak mı?

İklimin kanatlarında sefil bir tanı belki de kırık tuşun duyumsadığı ve duyumsanmak adına gırtlacağı yırtılana kadar bağarmaktan kendini alamadığı ve işte düş parantezine yumuşak iniş yapıyorum, şakağıma dayadığım meczup kalem isyan ediyor gün boyu süren sessizliğime.

Ya metin olmalıyım ya da düzgün bir metni kaleme almalıyım.

Duygularım iltihaplı ve sürdüğüm merhem asla işe yaramadı tıpkı sakinleştirici iğne ile uyuşturulmak istenirken ölen o anne köpek gibi ve yedi memesinden süt taşarken kanlar içinde serili yere.

İç organlarımı aldırma gibi imbat rüzgârına teslim olmuş bir akasya ağacı mahmurluğu ile büyütüyorum düş başaklarımı ve her biri dolgun ve doygun lakin içimdeki o çözülme isteğine rest çekemiyorum derken dizelerin bağı çözülüyor ve bir şiire düşüp de yolum şirin bir hiçlikten mustarip, kendimi uykuya teslim ediyorum.

Sözcükler çok laubali ve asla onayımdan geçmiyor elbette edebiyat, edebiyatla sunulmalı okuyucuya derken kalemin mürekkep teri ile de emeğinin karşılığını huzur olarak bir solukta içine çekmeli.

Günü resmetmeyeceğim çünkü adabı muaşeret kurallarına riayet etmeyen döngüde hak görülenle hak ettiğim arasındaki o ince çizgide gidip geliyorum ve sevgiyi azat etmekten yoksun insanlara hala nasıl tahammül edebildiğimi sorguluyorum ve evet, delişmen yüreğimde istikrarlı bir ömrü neden süremediğimi defalarca teyit edip bu soruyu güncemden söküp atıyorum.

Yorgun kıyılarında günün, bolca sökün eden çapraşık duygular ve kaygının yükü altında ezildiğim elbette küresel salgından ben de alıp payımı bir avazda tüketiyorum ruhumu ve umudumu sonra da toprak atmaktan üstüne vazgeçip yorgunluğumun, tevekkül yükleniyorum bir solukta ve dalıp gidiyorum o sahur programına.

Sözcükler alt yazı geçiyor zihnimde ve tek tek şifrelerini çözüyorum. Dini bütün insanlar olmanın verdiği huzura biat defalarca da kendimi sorgularken, konuya vakıf uzman bir kez daha vurguluyor:

“Allah’ın sizden razı olması adına...”

Muradım dillendi madem... matem yüklü gün ölüsüne de aldırış etmeden göz yaşlarımı salıyorum: sonra da haftalar evvel rast geldiğim o kadın geliyor aklıma ve televizyondaki uzman yineliyor:

“Coşku dolu iseniz hele ki müşküle düşmüş birine uzattığınız o el...”

Üç noktalı bir sağanak ve her gün yaptığım o uzun yürüyüş dönüşü köşe başında rast geldiğim kadının nerelere sığınmış olabileceğini düşünüyorum: elbette ilk etapta evine ki evimizde geçen uzun bir sürenin devam ettiğini de göz önünde bulundurursak belki de an itibari ile sofraya ne koyacağını-koyamayacağını-düşünmekte ve benim yapabildiğim en ufak bir şey yok.

Aklıma mukayyet olup da bir ömür, küresel salgının tehdit ettiği dünyada verilen kayıpların iç burkan sayısını da göz önüne aldım mı hele ki daha dün sonsuzluğa uğradığımız yaşlı komşumuz üstelik evinden çıkmadığı halde bir şekilde korona denen illetin pençesine düşüp de vücudunun dayanamadığı gerçeği...

Günü b/ölen bir hüznün neticesinde yoğun bir duygusallık ve sözcükler bu sefer şerit değiştirmeden sütlüman alıyor gardını ve ben kimliğimi ve künyemi herkesle eş düşüp neden dünyaya ve evrene yetemediğimin muhasebesini yapmaktan yorgun, sefil varlığımla iz düştüğüm eksende mağdur bir düş olmanın da ötesinde düş parantezine serbest dalış yapıp da gerçekleri bir süreliğine de olsa unutmak adına kaleme alarak resmettiğim hayatın da izdivaç talebi ile nazlı bir gelin edasıyla süzülüyorum boş sayfaya: dolu dolu gözlerle bakarken insanların hayatlarına asla vakıf olmadıkları gibi şükür duygusundan da yoksun bir kimlik sergilemeleri ile aklımın koridorlarında teğet geçiyorum gerçeklere.

Paranın ve maddi değerlerin asla boy ölçüşemediği içten duygular ve çok iyi bir insan olmanın da ilk şartı, içini temiz tutup Rabbine sadık, sonuna kadar inanan ve güvenen bir kul olmanın da teminatı elbette varlıkla ilintili bir algı olarak hayatı resmettiğimiz.

Sözcükler de patavatsız içimdeki aksan bazen ters tepiyor.

Sözcükler yumulurken yüreğimde ben de yumuyorum gözlerimi ve ev hapsine aldirmeden saf tutuyorum İstanbul sokaklarında.

Sadece bir paket mendil ve bedeli üç beş lira bile değil ve alt yazısı hayatın:

“Onurunla yaşa.”

Mağlup geldiğim ne çok vukuat lakin vicdanımın huzuruna şükrettiğim ve kendimi arka plana atmanın

verdiği mutluluk üstelik ihtiyacım olanın yarısını alıp kalan yarısını da ihtiyaç sahibi bir insanla paylaşmak elbet mübarek Ramazan ayında yapmayı isteyip de yapamadığım çok şey ve bayram öncesi yüreğimi de bayram yerine çevirmek adına mülayim bir insan olmanın da ilk şartı evrenle ve insanlarla barışık olmak iken ama illa ki mazlumlar ve ihtiyaç sahipleri elbet ulaşmanın hem zor hem kolay olduğu.

Bazen evin önünden geçen bir kâğıt toplayıcısına fırlattığım bir torba kurabiye bazen yolda yürürken yediğim simidi pay ettiğim küçük bir çocuk üstelik ayakları çıplak belki de öğretmenlik yaptığım yıllarda içimdeki öğretme ve çocuk aşkıma sahip çıkıp bir anne şefkati ile onların üstüne başına elimden geldiği kadar bir şeyler almak.

Yetmiyorum ama.

Çevremdeki kimseye yetmiyorum hele ki mağlup geldim kurallar ve istikrarlı bir işte kalamamanın verdiği yeis ve hırçınlıkla kendime son zamanlarda daha da yükleniyorum en azından maddi imkânlarım daha elverişli olup da sayısız insana daha fazla yardımda bulunabilirdim...

Aylardan Ramazan.

Günlerden ise küresel salgın.

İnsanlığımın bilincinde ruhumu şekillendirip bahşedilen duyduğum şükür ötesinde dün de kalan yarım hikâyelerimi, bu günlerde yazarak bir şeyleri kalıcı kılmak ve insanların yüreklerine dokunmak adına sevgiyi de şart ve şerh düştüğüm ömrün kıyılarında s/alındığım zaman zaman ve çuvaldızı da kendime acımasızca batırdığım...

Ve yazımın başındaki o alıntıyı kendime ve günüme uyarlıyorum:

“Kendim olmayı seviyorum artık ve yaza yaza buna vakıf oldum ve daha çok insan tanıyıp kendimi satırlara serdiğim ötesinde yüreğime aldığım sayısız insan ve sayısız duygu ve sözcük.”

Hani bir gün bir mucize gerçek olur da...

Ola ki; maddi anlamda daha üst düzey bir gelir seviyesine erişirim...

İnancımınla körüklenen insan sevgim ve yardım etmek adına çok sayıda insana en azından duygusal anlamda bağ kurduğum nice insan ve yüreğimin hırçın dalgalarını yazarak dindirdiğim...

Para kazanmayı düzgün beceremeyen bir insan olarak kendime ne kadar yüklensem de ben manen zaten sayısız kazanım sahibiyim ve erişebilirim daha üst bir gelir seviyesine kimlere kimlere ulaşmak

isterdim ve elimde bir sihirli değnek, onların yuvalarını ve sofralarını donatmak...

Hayırlı Ramazanlar olsun, sevgili dostlarım...